

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązujących w prawie Unii zasad proporcjonalności, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań wskutek wyznaczenia nieodpowiednio krótkiego terminu przejściowego dla systemów certyfikacyjnych w celu wdrożenia sprzecznej z dyrektywą metodologii obliczania do dnia 1 września 2017 r.
- Zasada ochrony uzasadnionych oczekiwań nie jest zapewniona, ponieważ terminy proceduralne i terminy na dokonanie transpozycji były nieodpowiednio krótkie.
 - Naruszenie zasady pewności prawa ma miejsce z powodu nieakceptowalnych trudności w dokonaniu transpozycji.

- ⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. 2009, L 140, s. 16).
- ⁽²⁾ 1999/468/WE: Decyzja Rady z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. 1999, L 184, s. 23).

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2017 r. – Printeos i in./Komisja

(Sprawa T-466/17)

(2017/C 318/22)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Printeos, SA (Alcalá de Henares, Hiszpania), Printeos Cartera Industrial, SL (Alcalá de Henares), Tompla Scandinavia AB (Sztokholm, Szwecja), Tompla France (Fleury Mérogis, Francja) i Tompla Druckerzeugnisse Vertriebs GmbH (Leonberg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Brokelmann i P. Martínez-Lage Sobredo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 4112 final z dnia 16 czerwca 2017 r. zmieniającej decyzję Komisji C(2014) 9295 final z dnia 10 grudnia 2014 r. dotyczącą postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (AT.39780 – Koperty);
- posiłkowo, w wykonaniu nieograniczonego prawa orzekania, obniżenie kwoty grzywny nałożonej w art. 1 zaskarżonej decyzji, a mianowicie i) obniżenie kwoty podstawowej grzywny o 95,3671 % na podstawie pkt 37 wytycznych w sprawie ustalania wysokości grzywien, oraz ii) dodatkowo, obniżenie kwoty grzywny, po obniżkach ze względu na współpracę i postępowanie ugodowe, o co najmniej 33 %;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2016 r. (sprawa T-95/15, Printeos/Komisja) Sąd stwierdził nieważność art. 2 ust. 1 lit. e) decyzji Komisji C(2014) 9295 final z dnia 10 grudnia 2014 r. w sprawie AT.39780, nakładającej na skarżące grzywnę w kwocie 4 729 000 EUR.

Zaskarżona decyzja zawiera dodatkowe informacje na temat metodologii zastosowanej przez Komisję oraz okoliczności faktycznych uwzględnionych przez nią w celu ustalenia i dostosowania kwot podstawowych grzywien w decyzji z 2014 r. oraz nałożenia grzywny w tej samej wysokości co grzywna nałożona w decyzji z 2014 r.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasad pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz *ne bis in idem*.
- Strona skarżąca twierdzi w tym względzie, że zaskarżona decyzja zmienia decyzję z 2014 r., mimo że jest ona ostateczna, z wyjątkiem jej art. 2 ust. 1 lit. e), którego nieważność stwierdził Sąd, oraz ponownie nakłada grzywnę w takiej samej wysokości jak grzywna nałożona w decyzji z 2014 r., której nieważność została stwierdzona przez Sąd.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia równego traktowania przy ustalaniu wysokości grzywien
 - Strona skarżąca utrzymuje w tym względzie, że w zaskarżonej decyzji zastosowano wyjątkowe dostosowania kwot podstawowych grzywien na podstawie pkt 37 wytycznych w sprawie ustalania wysokości grzywien, prowadzące do dyskryminacji strony skarżącej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasad proporcjonalności i niedyskryminacji przy ustalaniu kwoty grzywiny
 - Strona skarżąca twierdzi w tym względzie, że w zaskarżonej decyzji nie wzięto pod uwagę grzywiny, która została już nałożona przez hiszpański urząd ochrony konkurencji w dniu 25 marca 2013 r. za stosowanie ograniczających konkurencję praktyk w sektorze kopert papierowych, ani nie uwzględniono okoliczności, że skarżące są jedynymi spośród ukaranych przez Komisję przedsiębiorstwami, które zostały także ukarane przez krajowy urząd ochrony konkurencji.

Skarga wniesiona w dniu 2 sierpnia 2017 r. – Rogesa/Komisja Europejska

(Sprawa T-475/17)

(2017/C 318/23)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Rogesa Roheisengesellschaft Saar mbH (Dillingen, Niemcy) (przedstawiciele: S. Altenschmidt i A. Sitzer, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 czerwca 2017 r., posiłkowo decyzji z dnia 11 lipca 2007 r., oddalającej drugi wniosek z dnia 29 maja 2007 r. (Nr. 2017/1788), oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący spełnienia przesłanek prawa dostępu do dokumentów.
 - Strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾ w związku z art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006⁽²⁾, ponieważ przysługuje jej prawo dostępu do żądanych dokumentów.
2. Zarzut drugi, dotyczący braku wyjątku określonego w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001.
 - Strona skarżąca twierdzi, że żądane dokumenty nie obejmują wrażliwych interesów handlowych w rozumieniu art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 i że w każdym wypadku istnieje nadrzędny interes publiczny przemawiający za ich ujawnieniem.
 - Strona skarżąca twierdzi następnie, że podstawa odmowy określona w art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 1049/2001, zgodnie z którym dostęp do dokumentu można odmówić, gdy ujawnienie naruszyłoby ochronę postępowania sądowego lub opinii prawnej, również nie ma zastosowania, ponieważ przedstawiona przed Trybunałem sprawa C-80/16 (ArcelorMittal Atlantique i Lorraine) została praktycznie rozstrzygnięta w wyroku z dnia 26 lipca 2017 r.
 - Ponadto strona skarżąca twierdzi, że w każdym wypadku Komisja powinna była udzielić jej częściowego dostępu, wykreślając w danym wypadku dane poufne. W konsekwencji decyzja Komisji jest również niezgodna z art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001 i z określoną w art. 5 ust. 4 TUE zasadą proporcjonalności.